

Silvester 2020 – 31.12.2020
Narovnaj sa

Milost' Božia nech je s nami.

Lukáš 13:10-13 „Potom učil v sobotu v synagóge. A tu, ajhľa, bola žena, ktorá bola 18 rokov posadnutá duchom choroby, bola zhrbená a vôbec sa nemohla narovnať. Keď ju Ježiš videl, zavolať ju k sebe a povedal jej: žena, zbavená si svojej nemoci. Položil na ňu ruky a zaraz sa narovнала a oslavovala Boha“.

Tak už sme na konci. Prešli sme cestu 366 dní. Miestami sa kráčalo dobre a inokedy si to vyžadovalo drinu. Niekedy sme šli sami a inokedy nás sprevádzali naši milí. Boli aj také okamihy, keď sa k nám pripojili noví ľudia, ale tie, kedy nás na tomto svete opustili tí, ktorých sme poznali a milovali. Počas roka 2020 naša viera rástla, ale aj stagnovala. Cítili sme lásku, ale boli sme aj osamotení. Zdalo sa nám, že máme všetko vo svojich rukách a inokedy sme nemali v moci vôbec nič. Boli sme nahnevaní na seba, na blížnych, na Boha, ale boli sme aj vďační a dôverovali sme, že všetko bude dobré. Ako hodnotíte tento rok? **Dnes večer ďakujeme, že tento rok končí. A s malou dušičkou hľadáme za oponu dnešného večera a jediné, môžeme urobiť je prosieť, aby nám Pán Boh pomohol, lebo ťarcha, ktorú sme niesli a ktorá nás asi ešte len čaká, je veľmi ťažká.**

Prečítali sme si zvláštny príbeh uzdravenia, iný ako tie, na ktoré sme zvyknutí. Zvláštno je napr., že ten, kto bol posadnutý duchom nemoci, bol Ježišom nielen uzdravený, ale ten duch bol vyhnaný – tu nie / tá žena a ani nikto iný Ježiša neprosí, aby ju uzdravil, ako to bývalo pri iných uzdraveniach, tu je iniciatíva úplne na strane Pána Ježiša / väčšinou je príbeh uzdravenia opísaný detailnejšie, tu je to záležitosť 3 viet. A predsa tento príbeh je príbehom mnohých z nás.

Ťarcha, ktorú si nosíme na svojich pleciach je veľmi veľká. Pre každého z nás je to niečo iné. Nieкого tlačí k zemi choroba, zlé vzťahy, strata práce či priateľov, nieкого tlačí k zemi nedostatok financií alebo nespokojnosť so sebou, možno smrť blízkeho či beznádej. Nesieme si to ako bremeno na svojom chrbte a je tak ťažké, že ho nedokážeme zložiť. Možno sme sa s ním naučili aj žiť. Jednoducho sa stalo súčasťou nášho života.

Náklad je nielen ťažký a je priam nemožné zložiť ho, ale tlačí nás k zemi. Tým pádom vzdáľuje od neba. Čím bližšie sme zemi, tým viac strácame nádej na uzdravenie, na to, že by sme mohli bremeno zložiť, že by to niekedy bolo lepšie, že by nám s tým niekto z ľudí alebo Boh mohli pomôcť. Náš zrak je tak častejšie upretý do zeme, čo nám berie silu vidieť ďalej ako za svoj problém a kazí nám perspektívu budúcnosti v nebi.

Už je toho na nás niekedy veľa, aj v tomto odchádzajúcom roku toho bolo dosť a my už ani nedúfame, že by nám niekto pomohol. Akoby nám to bolo už aj jedno. Pretože ten náš problém možno trvá krátko a **možno nás tlačí a upriamuje našu pozornosť na zem, aj niekoľko rokov.** Nedokázali sme sa s ťažobou vysporiadať na začiatku a teraz už na to niet ani chuti, ani sily. Nemôcť sa 18 či viac rokov pozrieť do neba, nájsť nádej, znamená, že sme ubití a hneváme sa na Boha – za smrť blízkeho, za chorobu, za nezdary či neúspechy, za zrady či nevypočuté modlitby. A čas v nás iba umocňuje túto vzburu voči Tomu jedinému, ktorý by nám mohol pomôcť.

Tá žena, ktorá mala nielen telesné, ale aj duchovné problémy, keďže jej chorobu spôsobil duch nemoci, však v kútiku srdca hľadala pomoc. *Niekedy hovoríme, že nechceme byť zachránení, ale tajne dúfame, že nás niekto zachráni. Hovoríme, že nám netreba pomôcť, ale nevieme, sa dočkať, kedy nám niekto pomôže. Hovoríme, že nám Boha netreba, ale v hĺbke srdca vieme, že Ho potrebujeme.* Táto žena bola v zástupe tých, ktorí sa prišli pozrieť na Ježiša a keďže bola v synagóge, hľadala pomoc pri Pánu Bohu. A Ježiš ju uvidel. To je tá najlepšia správa: Ježiš nás vidí.

Boží Syn prišiel na túto zem, aby ukázal, že Boh vidí človeka: s ťažkým bremenom na srdci a živote, vidí tých, ktorí sú príliš zahľadení do zeme a bez nádeje na zmenu, vidí tých, ktorí si krátky či dlhý čas vlečú to, čo ich bolí, čo ich oslabuje, čo ich robí smutnými. *Ježiš nás vidí. Ježišov pohľad nie je len povrchný pohľad, On hľadá do nášho vnútra, vidí, čo treba urobiť bez toho, že by sme Mu to povedali, On vie, čo je pre nás dobré.* Tak nás videl aj v tomto roku, hoci sa nám mohlo zdať, že si nás nevšímá. Ježišovým pohľadom si môžeme byť istí. Ešte nevidíme, nevnímame, že na nás hľadá, no On to už robí.

Nezostáva však iba pri tom, že nás vidí. Ide ďalej. **On nás volá k sebe, aby nám pomohol, aby nás uzdravil, odpustil nám, aby nás zachránil, posilnil, aby nás podržal a spasil pre večnosť.** On robí prvý krok a vraví nám: „*pod'te ku mne všetci, ktorí sa namáhate a ste preťažení, ja vám dám odpočinutie*“ (Mt 11:28). Aj tú ženu zavolať nie preto, aby jej povedal, že jej choroba je následkom jej hriechov, ani nie preto, aby jej povedal, že možno raz to bude lepšie alebo že to už dobré nikdy nebude, nezavolať ju preto, aby ju vystavil hanbe, keď na ňu všetci pozerali alebo aby mala zlý pocit. Ježiš ju zavolať, aby ju uzdravil. Preto: čokoľvek nám v tomto roku spôsobilo bolesti, Ježiš nás

volá k uzdraveniu. V tomto svete, no najmä pre život večný. Volá nás, aby nám dal nádej, silu a spasenie. Môžeme sa na Ježiša spoľahnúť, On kládol svoje ruky na nás aj v odchádzajúcom roku a bude ich klásť aj v tom novom.

Možno sme si to iba nevšimli a preto vidíme tento rok v čiernych farbách. Možno sme sa príliš sústredili na to, čo nás ťaží, možno sme sa málo obracali k nebu a možno sme sa s tým našim problémom už zžili, ale Ježiš nás volal a dotýkal sa nás svojím slovom, svojou milosťou, láskou, svojimi rukami, ktoré sú poznačené ranami nášho spasenia a večného života. Budme Mu za to vďační a **takto sa spoločne modlime:**

Pane Ježiši, ďakujeme Ti za každý prejav Tvojej prítomnosti, požehnaní, lásky a pomoci v roku, ktorý odchádza. Musíme povedať, že sme vďační, že končí, lebo bol ťažký a bremená, ktoré sme v ňom museli niesť sme nevládali zložiť. Prepáč nám, že sme málo hľadeli do neba a viac sme sa sústredili na túto zem, že sme málo hľadali nádej večnosti a príliš sme sa sústredili na chvíľkové potešenie časnosti. Odpusť nám, že nejdeme s každým problémom hneď za Tebou a tak sa bremeno zväčšuje a my sa s ním učíme žiť, akoby si nám neponúkal pomoc či riešenie. Prepáč nám, že seba či okoliu a možno aj Tebe sa snažíme dokázať, že všetko zvládneme sami. Nie je to pravda. Prosíme: odpusť nám všetko, čím sme Ťa zarmútili, čím sme ublížili našim bližným a čomu sme dovolili, aby nás zmenilo k horšiemu. Prosíme: pomôž nám niesť bremená, viac v nádeji hľadiť do nebeského kráľovstva a mať vždy dost pokory, aby sme Ti k nohám doniesli všetko, čo nás trápi. Ukáž nám, že nie všetko od nás odnímeš, ale že nič nemusíme prežívať úplne sami. Ďakujeme Ti za tých ľudí, ktorí nám pomáhali v uplynulom roku a prosíme: pomôž nám, aby sme aj my mohli niesť bremená tých druhých. Chválime Ťa, že si sa znovu dokazoval ako Boh, ktorý si svojich verných sprevádza a že si Boh, ktorý s nami ráta pre večnosť. Na Teba sa spoliehame a preto voláme: Sláva Bohu Otcu....